

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem v právní věci

žalobce: **V. M.**, narozený X,
státní příslušník Ukrajiny,
bytem X, Ukrajina,
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 22, Praha,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 5. 2019, č. j. CPR-38296-5/ČJ-2018-930310-V244,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 22. 5. 2019 u zdejšího soudu domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. 5. 2019, č. j. CPR-38296-

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

5/ČJ-2018-930310-V244 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „krajské ředitelství“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 10. 2018, č. j. KRPS-215378-27/ČJ-2018-010023-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 5 měsíců od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR, přičemž doba k vycestování mu byla určena v délce 14 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Žalovaný odůvodnil napadené rozhodnutí tím, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání i přesto, že výkon jeho zaměstnání byl na povolení k zaměstnání vázán, čímž naplnil podmínky pro správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, což bylo v rozhodnutí správního orgánu I. stupně prokázáno a dostatečným způsobem odůvodněno. Na základě pobytové kontroly provedené dne 14. 7. 2018 hlídkou Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort K. bylo zjištěno, že žalobce, zastižený v zašpiněném pracovním oděvu při stavbě zděného plotu, není držitelem povolení k zaměstnání ani živnostenského oprávnění. Sám žalobce ve své výpovědi uvedl, že do České republiky přicestoval za účelem výdělků, přestože věděl, že má vydáno pouze polské vízum, které jej k výdělečné činnosti na území České republiky neopravňuje. Udělené polské vízum typu D, č. X pozbylo dne 14. 3. 2019 platnosti. Vytýkanou činnost vykonával nejméně dne 14. 7. 2018, a to pouze na základě ústní dohody s odměnou ve výši 110 Kč za hodinu. To, že žalobce vykonával pracovní činnost v době kontroly teprve první den, nemá žádný vliv na naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce měl v plánu na území České republiky pracovat ještě měsíc, měl stanovenou pracovní dobu, práci vykonával za předem dohodnutou odměnu, pro jiného, bez písemně uzavřené smlouvy. V době kontroly byl oblečen do pracovního oděvu a vykonával stavební práce. K přiměřenosti vyhoštění a délce zákazu vstupu na území Evropské unie žalovaná uvedla, že jde o zásah přiměřený, neboť žalobce je zdravý, celá jeho rodina žije na Ukrajině a jeho pobyt na území České republiky byl čistě ekonomického charakteru. Neexistují žádné překážky, které by mu bránily ve vycestování zpět na Ukrajinu. Žalobce měl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, jež by mohly mít vliv na posouzení přiměřenosti správního vyhoštění, a z jeho odpovědí vyplynulo, že uložením správního vyhoštění nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života, naopak sám vyjádřil svůj záměr co nejdříve se vrátit zpět na Ukrajinu. Žalobci bylo možné uložit zákaz vstupu na území Evropské unie až na 5 let, uložená délka zákazu vstupu v trvání 5 měsíců tak je na spodní hranici. Zohledněna byla polehčující okolnost spočívající v tom, že žalobce se správními orgány spolupracoval, a dále to, že se jedná o první zjištěné porušení právních předpisů České republiky. Na druhou stranu nelze odhlédnout od toho, že ač byl žalobce kontrolován první den nástupu do zaměstnání, kdy byl zajištěn cizineckou policií, měl v plánu tuto činnost vykonávat nejméně další měsíc. Lhůta k vycestování byla stanovena v rámci zákonem stanoveného rozpětí a je zcela dostačující s ohledem na to, že žalobce vlastní platný cestovní doklad a disponuje finančními prostředky k vycestování.

3. Žalobce v podané žalobě předně obecně namítal, že správní orgán nezjistil bez důvodných pochybností náležitě skutečný stav věci, čímž měl porušit § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgán podle žalobce zjišťoval pouze skutečnosti v neprospěch žalobce, nikoliv v jeho prospěch, což je v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán ani nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce, čímž byl porušen § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
4. Žalobce v návaznosti na uvedené zásady konkrétněji namítal nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i rozhodnutí odvolacího orgánu, spočívající v posouzení výkonu nelegální práce. Jediným podkladem, na který správní orgán odkazuje, je protokol o výsledku žalobce, který byl však pořízen v rozporu se zákonem a nemůže tak sloužit jako důkaz v řízení. Přestože je žalobce státním příslušníkem Ukrajiny, byl mu ustanoven tlumočník do jazyka ruského.
5. Žalobce dále namítl, že forma uloženého opatření i jeho délka jsou zcela nepřiměřené okolnostem případu, odporují základním zásadám činnosti správních orgánů (zásada proporcionality a zásada právní jistoty). Má za to, že správní orgán měl přistoupit na smírné řešení sporu a umožnit žalobci dobrovolně opustit území. Uložené opatření je podle žalobce neadekvátní okolnostem případu. Správní orgány nezohlednily, že žalobce v řízení plně spolupracoval a měl platné pobytové oprávnění na území Polska. Správní orgán měl vzít při hodnocení přiměřenosti do úvahy i následky, které bude mít uložené opatření na život žalobce.
6. V souvislosti s tím žalobce namítal, že neměl možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti rozhodnutí s ohledem na zásah do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgán měl postupovat v otázce přiměřenosti podle § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce považuje rozhodnutí v otázce přiměřenosti, resp. nepřiměřenosti uloženého opatření za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť odůvodnění nemůže stát pouze na argumentu, že žalobce má v původní vlasti zázemí a má se kam vrátit. Ztráta možnosti pobývat na území Polska, kde má žalobce povolen pobyt, je nepochybně zásahem do soukromého života žalobce.
7. Žalobce dále namítal otázku samotné účelnosti rozhodnutí. Žalobce krátce po zahájení řízení opustil území České republiky, proto považuje uložené opatření za nadbytečné, neboť cíle opatření bylo již dosaženo a ochrana zájmů společnosti nevyžaduje již uložení správního vyhoštění, když jeho uložení účastníka nad únosnou míru zatěžuje. Žalobce upozorňoval na to, že se po celou dobu řízení zdržuje mimo území České republiky, nicméně lhůta vyhoštění počne běžet až skončením řízení.
8. Pokud jde o délku uloženého správního vyhoštění, považuje ji žalobce jednak za nepřiměřenou, jednak za nepřezkoumatelnou, neboť není nikterak zdůvodněno, proč byla tato uložena právě v délce 5 měsíců, a nadto je v rozporu se správní praxí orgánu prvního stupně. Žalobce je trestně-právně zachovalý, bez jediného přestupku, vždy pobývající na základě řádného povolení k pobytu. Co tedy vedlo k uložení správního vyhoštění v dané délce je pro něj záhadou, uložená výměra není postavena na žádném základě.
9. Mimo výše uvedené žalobce brojí i proti lhůtě poskytnuté k opuštění území, považuje ji za zcela nedostatečnou a opětovně její délku za nedostatečně zdůvodněnou. Ačkoliv je pravdou, že žalobce vlastní cestovní pas a má dostatek prostředků, v poskytnuté 14 denní

lhůtě nestačí jen obstarat jízdenku (což je v daném časovém horizontu samo o sobě obtížné), ale je nezbytné vyřídit veškeré náležitosti spojené s odjezdem, např. ukončit ostatní právní vztahy.

10. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že protiprávní jednání žalobce bylo nalézacím správním orgánem řádně zjištěno a doloženo relevantními podklady. Pokud jde o uplatněné žalobní body, odkázala žalovaná zcela na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a navrhla zamítnutí žaloby.
11. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud ve věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalovaná s takovým postupem souhlasila a žalobce se k záměru soudu rozhodnout věc bez jednání ve stanovené lhůtě nevyjádřil, takže se má za to, že s tímto postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
13. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl kontrolován cizineckou policií dne 14. 7. 2018 na stavbě u rodinného domu na adrese X, kde se stavěl plot a prováděla se pokládka dlažby. Na sobě měl čerstvě zašpiněný pracovní oděv a vykonával pracovní činnost. Na místě žalobce předložil cestovní pas a polské vízum typu D MULT na 365 dní platné od 15. 3. 2018 do 14. 4. 2019, povolení k zaměstnání však nepředložil.
14. Na základě uvedeného bylo s žalobcem dne 14. 7. 2018 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu svého výslechu žalobce uvedl, že je rozvedený, se svou bývalou manželkou má 12 letou dceru, která žije s matkou. Má už pouze matku, se kterou sdílí rodinný dům na adrese X. Bratr se sestrou bydlí se svými rodinami také v Z. o.. V České republice žije pouze jeho teta z matčiny strany, kterou vidá jednou do roka, ale v České republice ji ještě nikdy nenavštívil. V České republice se zdržuje u známých v obci N. u S.. Veškerou poštu chce zasílat na svou adresu na Ukrajině, protože chce co nejdříve odjet zpět domů. Do ČR přijel dne 12. 7. 2018 mikrobusem z D. přes Slovensko, chtěl si zde vydělat nějaké peníze. Práci a ubytování mu zajistil jeho známý V.. V Polsku nikdy nebyl ani tam nepracoval, polské vízum je však levnější než české, navíc žádost o české vízum mu byla v roce 2006 zamítnuta. Dne 14. 7. 2018 byl ráno odvezen na práci, věděl, že se bude jednat o stavební práce v K.. Uvedl, že chtěl v České republice pracovat asi jeden a půl měsíce, aby si vydělal nějaké peníze. Měl pracovat od 6:00 hod. do 18:00 hod, o víkendech pouze pokud by chtěl, docházku si měl zaznamenávat sám, měl dohodnutou odměnu 110 Kč za hodinu. Úkoly mu zadával jeden z jeho kolegů, také Ukrajinec. Pracovní oděv měl svůj, dostal pouze reflexní vestu. Pracovní smlouvu žádnou nepodepisoval, pracoval jen na základě ústní dohody se známým V.. Dále žalobce při výslechu uvedl, že si je plně vědom důsledků vyplývajících z nepovoleného zaměstnání. Uvedl, že mu není známa žádná překážka, která by mu znemožňovala vycestovat, ani žádná překážka, která by mu bránila vrátit se zpět na Ukrajinu. Nemá v České republice žádné závazky ani majetek, pouze věci osobní potřeby. Nucené vycestování pro něj nebude zásahem do soukromého a rodinného života, pouze to pocítí z ekonomického hlediska. K dalšímu pobytu na území České republiky a vycestování má potřebné finanční prostředky.
15. Dotazem na Úřad práce České republiky bylo zjištěno, že žalobce neměl v danou dobu

vydáno povolení k zaměstnání na území České republiky.

16. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitřní závažné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, podle kterého je vycestování žalobce možné. Bezpečnostní situace v zemi původu žalobce je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje jeho bezpečný návrat. Ani sám žalobce neuvedl ve své výpovědi žádné obavy z návratu do místa pobytu.
17. Od 16. 7. 2018 byl žalobce v řízení zastoupen advokátem. Dne 2. 10. 2018 vyrozumělo krajské ředitelství zástupce žalobce o tom, že ukončilo shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění, a poučilo ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může žalobce využít ve lhůtě 10 dnů. Vyrozumění bylo právnímu zástupci žalobce doručeno dne 3. 10. 2018, ten však na vyrozumění nijak nereagoval.
18. Krajské ředitelství prvostupňovým rozhodnutím ze dne 25. 10. 2018 uložilo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovilo dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to v délce 5 měsíců, přičemž mu byla stanovena doba k vycestování z území ČR podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v délce 14 dnů. K odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán uvedl, že žalobce splňuje všechny podmínky uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo provedeným dokazováním prokázáno, že žalobce byl jako cizinec zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je takové povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Dále správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že takový zásah není nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života žalobce, neboť mimo jiné sám žalobce uvedl při výslechu, že téměř všichni jeho nejbližší příbuzní (vyjma tety z matčiny strany) žijí na Ukrajině, kam se může vrátit. Správní vyhoštění kromě finanční stránky pro něj není zásahem do rodinného ani soukromého života. Správní orgán nezjistil takové skutečnosti, které by způsobily nepřiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně odkázal též na obsah závazného stanoviska ministerstva, podle něhož je vycestování žalobce do domovského státu možné.
19. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnil kromě námitek uplatněných rovněž v žalobě také námitky týkající se nedostatečného prokázání výkonu nelegální práce a nedostatečného posouzení otázky možnosti vycestování žalobce, především hrozící nebezpečí vážné újmy.
20. Žalovaná v odvolacím řízení požádala o přezkoumání závazného stanoviska Ministerstvo vnitřní ze dne 1. 10. 2018, přičemž ministr vnitřní je závazným stanoviskem ze dne 18. 2. 2019 potvrdil. Ztotožnil se se závěrem, že se žalobce může bezpečně vrátit do země původu a pobývat v ní, neboť bydlí v Z. o., která je plně pod kontrolou ukrajinské vlády, všední život v místě jeho bydliště probíhá v mezích normálu, jsou zajišťovány potřebné veřejné služby a také činnost státních orgánů.
21. Zástupce žalobce byl dne 6. 3. 2019 vyrozuměn o doplnění spisového materiálu o stanovisko ministra vnitřní včetně podkladů pro jeho vydání a byla mu poskytnuta lhůta 10 dnů pro vyjádření se k podkladům. Žalobce tohoto práva nevyužil.
22. Žalovaná následně vydala dne 10. 5. 2019 žalobou napadené rozhodnutí. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo podle žalované vydáno v souladu s právními předpisy a

uplatněné námitky žalobce v odvolání shledala nedůvodnými. Bylo nade vší pochybnost prokázáno, že žalobce byl zaměstnán na území ČR bez povolení k zaměstnání i přesto, že výkon zaměstnání byl na povolení k zaměstnání vázán. K přiměřenosti vyhoštění a délky zákazu vstupu na území Evropské unie žalovaná uvedla, že žalobce byl v průběhu výslechu na tuto otázku dotázán a uvedl, že jeho případné vyhoštění nebude nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života. Dále uvedl, že nemá na území ČR žádné příbuzné, osoby blízké nebo osoby, vůči nimž by měl nějaké závazky. Závěry správního orgánu I. stupně ohledně přiměřenosti jsou podle žalované správné, založené na řádném zjištění stavu věci a žalovaná na ně odkázala. Je zřejmé, že do života žalobce rozhodnutí o správním vyhoštění zasáhne, avšak takový zásah je nutné považovat za zákonem předpokládaný důsledek zjištěného protiprávního stavu. Žalovaná se vypořádala i s případnými následky tohoto zásahu, co se týká povoleného pobytu na území Polska, který nezaniká automaticky uložením správního vyhoštění. Platnost víza žalobce navíc v době vydání napadeného rozhodnutí podle žalované již zanikla, aniž by žalobce tvrdil, že získal nové pobytové oprávnění. Žalobce navíc na území Polska nikdy nepobýval a ani to neměl v úmyslu, o polské vízum požádal pouze z důvodu finanční výhodnosti. Uložené správní vyhoštění na dobu 5 měsíců považuje žalovaná za odpovídající zjištěnému porušení zákona a okolnostem daného případu. K zpochybnění délce lhůty k vycestování žalovaná uvedla, že ta byla stanovena v rámci zákonem stanoveného rozpětí se zohledněním toho, že žalobce má finanční prostředky na vycestování a vlastní platný cestovní pas. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 12. 5. 2019.

23. Podle § 89 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) „[c]izinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.“ Podle odst. 2 „Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné povolení k pobytu na území České republiky vydané podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“
24. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, (...) až na 5 let, (...) je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval“.
25. První žalobcovu námitku, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností a nebyly zjišťovány skutečnosti i ve prospěch žalobce shledává soud nedůvodnou. Správní orgány zajistily pro svá rozhodnutí veškeré potřebné podklady tak, aby byl zjištěn stav věci beze všech pochybností, a to jak ve vztahu k § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, tak i k otázce přiměřenosti daného postupu. Žalobce v žalobě nevymezil, v čem konkrétně spatřuje nedostatek zjištěného skutkového stavu, pouze zpochybňuje protokol o výslechu žalobce, který je dle jeho názoru jediným podkladem pro posouzení otázky nelegální práce. Poukazuje na to, že ačkoli je žalobce státní příslušností ukrajinské, byl mu ustanoven tlumočnický do jazyka ruského, čímž bylo porušeno jeho právo na jednání v mateřském jazyce. K tomu soud uvádí, že již v oznámení

o zahájení správního řízení je obsažena žádost žalobce o ustanovení tlumočnicka do ruského jazyka, jelikož českému jazyku nerozumí. V souladu s § 16 správního řádu tak byl žalobci usnesením ze dne 14. 7. 2018 ustanoven tlumočnick do ruského jazyka Ing. F. P.. Hned na začátku předmětného výsledku byl žalobce dotázán, zda rozumí rusky a souhlasí s tím, aby mu do ruštiny tlumočil Ing. P.. Žalobce výslovně odpověděl, že rusky rozumí velmi dobře, učil se ruštinu na škole a souhlasí s ustanoveným tlumočnickem. Obsah protokolu o výsledku nezavdává domněnku, že by žalobce neporozuměl předmětu výsledku nebo položeným otázkám. Žalobce protokol o výsledku nijak nerozpíral a podepsal jej. V této souvislosti je možno odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 4 Azs 307/2004-63, publikovaný pod č. 1511/2008 Sb.NSS, z něhož plyne, že se souhlasem účastníka může soud ustanovit tlumočnicka i z jiného jazyka, který účastník ovládá. Vzhledem k tomu, že sám žalobce souhlasil s ustanovením tlumočnicka do ruštiny, je tato námitka nedůvodná. Mimo to soud uvádí, že výpověď žalobce nebyla jediným podkladem pro závěr, že žalobce naplnil znaky skutkové podstaty uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Těmi byla především vlastní zjištění v místě pobytové kontroly provedené dne 14. 7. 2018 a následné výsledky prověrek v dostupných evidencích, ze kterých zcela jasně vyplývá, že žalobce tuto skutkovou podstatu naplnil. Soud má tedy za to, že ze strany správních orgánů nedošlo k porušení § 3 správního řádu ani § 50 odst. 3 správního řádu, stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností.

26. Žalobce dále namítl, že mu správní orgán neměl uložit správní vyhoštění, nýbrž měl postupovat smírným řešením a umožnit mu vycestovat z území České republiky. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění či nikoliv. Správní orgán tak postupoval správně, pokud žalobci správní vyhoštění uložil.
27. S tvrzením žalobce, že neměl prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění, soud nesouhlasí. Žalobce se mohl vyjádřit již v rámci své výpovědi dne 14. 7. 2018, dále byl vyrozuměn a poučen o právu vyjádřit se k podkladům podle § 36 správního řádu (3. 10. 2018 a 6. 3. 2019), což však neučinil, a stejně tak se mohl ke všem skutečnostem vyjádřit v průběhu celého správního řízení.
28. Rovněž tak námitka, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce je nedůvodná. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
29. Správní orgány zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce při své výpovědi uvedl, že jeho matka a sourozenci s rodinou žijí na území Ukrajiny, naopak na území České republiky nemá žádné příbuzné nebo osoby blízké, vyjma tety, se kterou se stýká jednou ročně, když přijede na Ukrajinu. Žalobce také uvedl, že nemá žádné společenské ani kulturní vazby k České republice, nucené vycestování pro něj nebude zásahem do rodinného života. Žalobce při svém výsledku dále uvedl, že do

České republiky přijel pouze za účelem práce a vydělání peněz. K integraci žalobce do české společnosti nedošlo, neboť pobýval na území České republiky pouze několik dnů. Správní orgány zcela správně vzaly do úvahy, že žalobce nemá na území České republiky žádné vazby, naopak rodinné vazby jej váží k zemi, jejímž je příslušníkem. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegálního zaměstnávání platné povolení k pobytu vydané Polskou republikou, nelze vzít při hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění do úvahy, neboť sama o sobě nesvědčí o existenci jakéhokoliv aspektu rodinného či soukromého života, který by žalobce vedl na území kteréhokoliv členského státu Evropské unie. Vzhledem k výše uvedenému nemůže vyhoštění představovat nepřiměřený zásah ani s ohledem na to, že mu v důsledku stanovení doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie, nebude moci být uděleno vízum či jiný typ povolení k pobytu ani v budoucnu, neboť nelze předjímat další možná rozhodnutí ohledně povolení k pobytu. Soud tedy uzavírá, že správní orgány v úplnosti zjistily všechny skutečnosti nezbytné pro posouzení přiměřenosti zásahu představovaného správním vyhoštěním do soukromého a rodinného života a vyhodnotily je s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu. Dospěly ke správnému závěru, že důsledky správního vyhoštění nejsou nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Ostatně žalobce žádné konkrétní důvody nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života neuvedl (až na zmínku o ztrátě možnosti pobytu v Polsku a ohrožení kladného vyřízení jeho pozdějších žádostí o pobytové oprávnění).

30. Pokud jde o námitku žalobce, že správní orgán nebral v potaz udělené vízum na území Polské republiky, soud uvádí, že uložení správního vyhoštění správním orgánem České republiky nevede bez dalšího k tomu, že by žalobce nebyl oprávněn nadále pobývat na základě platného dlouhodobého víza na území Polské republiky. V případě uložení správního vyhoštění je členský stát, který povolení k pobytu vydal, informován o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal správní vyhoštění, ze Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanese stát, jenž uložil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; uložení správního vyhoštění tak má právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie (obdobně též rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-240/17 E.).
31. Vzhledem k tomu, že žalobce po dobu, co byl držitelem polského víza, jednal v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení vykonával závislou práci, není evidence žalobce v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. To platí tím spíše, že žalobce v Polsku na základě vydaného víza nikdy nepracoval a neměl to ani v úmyslu. Nelze odhlížet od toho, že žalobce během platnosti původního víza porušil pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonával práci na území jiného členského státu Evropské unie. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobci vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Kromě toho žalobce při svém výslechu uvedl, že si byl vědom následků

nepovoleného zaměstnání. Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobní bod je nedůvodný.

32. Další žalobcová námitka se týká účelnosti rozhodnutí. Žalobce má za to, že žalovaný měl zohlednit při svém rozhodnutí jednak délku vedení řízení a jednak to, že žalobce opustil sám území České republiky krátce po zahájení správního řízení. Správní vyhoštění tak považuje za nadbytečné opatření. K tomuto soud uvádí, že nelze přisvědčit názoru, že uložené správní vyhoštění bylo neúčelné. Správní vyhoštění postihuje protiprávní jednání a je nástrojem pro ukončení pobytu. Z okolností případu je zřejmé, že žalobce porušil zákonné podmínky pro pobyt na území České republiky, proto bylo na místě uložit správní vyhoštění. Do doby nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění nebyl žalobce nijak omezen v možnosti pobývat na území České republiky, neboť až právní mocí rozhodnutí vznikla žalobci povinnost opustit území České republiky. Skutečnost, že žalobce území České republiky opustil dobrovolně, nemohla mít na správnost napadeného rozhodnutí vliv. Tuto námitku proto považuje soud za neopodstatněnou.
33. Dalším žalobním bodem žalobce napadal dostatečnost odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v části, v níž byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie. Stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že správní orgány vyšly pouze z toho, že doba 5 měsíců představuje spodní hranici rozpětí, jehož maximum je 5 let. Krajské ředitelství v prvostupňovém rozhodnutí dobu zákazu vstupu odůvodnilo odkazem na to, že žalobce spolupracoval se správním orgánem, na délku neoprávněného zaměstnání žalobce (1 den, resp. měl činit několik týdnů) a skutečnost, že není známo jeho předchozí porušení zákonů České republiky. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že odůvodnění shledává dostatečným, stanovenou dobu nepovažuje za nepřiměřenou. Soud má za to, že správní orgány vzaly do úvahy rozhodující okolnosti, tedy závažnost protiprávního jednání a jeho dobu trvání. Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, v délce 5 měsíců není vzhledem k právě uvedeným východiskům zjevně excesivní. Nebyl-li by žalobce trestněprávně zachovalý, bez jediného přestupku, jak zdůrazňuje v žalobě, nepochybně by doba zákazu vstupu na území byla stanovena ve větším rozsahu. Žalobní bod je nedůvodný.
34. Poslední námitka žalobce směřovala proti lhůtě poskytnuté k vycestování. Zákon o pobytu cizinců v § 118 odst. 3 stanoví dobu k vycestování v rozmezí 7 až 60 dnů. Shodně jako u doby zákazu vstupu je určení doby k vycestování výsledkem správního uvážení, které podléhá jenom omezenému soudnímu přezkumu. Soud má za to, že odůvodnění stanovené doby 14 dnů bylo dostatečné, neboť bylo uvedeno, že žalobce vlastní platný cestovní doklad a má finanční prostředky na vycestování. Soud se ztotožňuje se závěry žalované, že stanovená doba byla dostatečná k obstarání všech záležitostí spojených s vycestováním a stejně tak odůvodnění stanovené délky považuje za dostatečné. Namítal-li žalobce, že během lhůty k vycestování je třeba vyřídit rovněž další náležitosti spojené s odjezdem, např. ukončit ostatní právní vztahy, pak je třeba uvést, že neuvedl, jaké konkrétní okolnosti by mu ve vycestování v uvedené lhůtě mohly bránit (jaké náležitosti si měl vyřídit). Sám žalobce tedy toto tvrzení nikterak nekonkretizoval ani nedoložil. Soud i tento žalobní bod shledal nedůvodným.

35. Vzhledem k tomu, že uplatněné žalobní body jsou nedůvodné a soud rovněž neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo zatíženo vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, rozhodl soud tak, že žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady v řízení nad rámec nákladů vynaložených na běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. června 2019

Mgr. Jan Čížek, v. r.
samosoudce